

Sygn. akt: VIII K 76/13

1 Ds. 955/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013r.

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Barbara Ignaczewska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Kudłaty

w obecności prokuratora Katarzyny Małeckiej

po rozpoznaniu dnia 8 października 2013r.

sprawy przeciwko:

P. S.

ur. (...)

w L.

syna H. i A.

oskarżonemu o to, że :

w dniu 10 listopada 2012r. w L. na ul. (...) kierując samochodem osobowym m-ki B. o nr. rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przekroczył dozwoloną prędkość w miejscu jej ograniczenia do 30 km/h i nie zachował należytej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych czym doprowadził do potrącenia pieszego E. B. prawidłowo przechodzącego przez przejście, w wyniku czego spowodował u niego nieumyślnie obrażenia ciała w postaci urazu głowy z otarciem naskórka i wielomiejscowych złamań: złamania kręgow szyjnego drugiego (S2), szyjnego siódmego (S7) i lędźwiowego piątego (L5), złamania żebra VI po stronie prawej, złamania kości miednicy po stronie lewej (kości biodrowej, kulszowej, łonowej i krzyżowej), złamania kostki przyśrodkowej podudzia prawego oraz spowodowania nieoperacyjnego pourazowego krwiaka zaotrzewnowego, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu w myśl art. 157 § 1 kk,

to jest o czyn z art. 177 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego P. S. za winnego tego, że w dniu 10 listopada 2012r. w L. na ul. (...) kierując samochodem osobowym m-ki B. o nr. rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przekroczył dozwoloną prędkość w miejscu jej ograniczenia do 30 km/h jadąc z prędkością zbliżoną do 71 km/h czym doprowadził do potrącenia pieszego E. B. prawidłowo przechodzącego przez przejście dla pieszych, w wyniku czego spowodował u niego nieumyślnie obrażenia ciała w postaci obrzęku i krwiaka w okolicy czołowej prawej oraz otarcia naskórka głowy, złamania II i VII kręgu szyjnego, złamania żebra I i VI po stronie prawej, urazu jamy brzusznej ze stłuczeniem śledziony oraz krwiakiem przestrzenie zaotrzewnowej w obrębie miednicy, kompresyjnego złamania V kręgu lędźwiowego, dwumiejscowego złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania kości miednicy po stronie lewej – kości biodrowej, kulszowej i łonowej, złamania kości przyśrodkowej stawu skokowego prawego stanowiące

ciężki uszczerbek na zdrowi to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat,

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego na piśmie w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku,

IV. na podstawie art. 42 § 1 kk, art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 43 § 3 kk do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do organu, który go wydał,

V. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego P. S. na rzecz pokrzywdzonego E. B. nawiazkę w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 3288, 01 (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt osiem 01/100) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych i zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. B. kwotę 560 (pięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt VIII K 76/13

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2012 roku około godziny 17 oskarżony P. S. jechał samochodem marki B. o nr rej. (...) ulicą (...) w L. w kierunku L.. Jechał na stację benzynową zatankować auto. Poruszał się prawym pasem ruchu z prędkością zbliżoną do 70 km/h na odcinku, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 30 km/h. Dojeżdżając do oznaczonego znakiem pionowym D-6 i białymi liniami na jezdni przejścia dla pieszych nie zmniejszył prędkości. W tym samym czasie przez to przejście z lewej strony na prawą stronę jezdni patrząc dla kierunku ruchu samochodu oskarżonego przechodził pieszy E. B. wraz z żoną. Żona pokrzywdzonego szła przed nim. Piesi widzieli z oddali światła i podejmując decyzję o przejściu przez jezdnię na przejściu dla pieszych uznali, że zdążą przejść. Oskarżony w tym czasie zbliżał się do przejścia dla pieszych z prędkością zbliżoną do 70 km/h jadąc swoim prawym pasem ruchu w okolicach jego środka. Kiedy piesi wchodzili na przejście dla pieszych samochód kierowany przez oskarżonego znajdował się w odległości ponad 80 metrów od toru poruszania się pieszych. Oskarżony widząc pieszych na przejściu w okolicach środka jezdni zaczął hamować i odbił w prawo, lecz pomimo tego potracił E. B. lewą częścią przodu samochodu. W wyniku potrącenia pieszy doznał obrażeń ciała w postaci: obrzęku i krwiaka w okolicy czołowej prawej oraz otarcia naskórka głowy, złamania II i VII kręgu szyjnego, złamania żebra I i VI po stronie prawej, urazu jamy brzusznej ze stłuczeniem śledziony oraz krwiakiem przestrzeni zaotrzewnowej w obrębie miednicy, kompresyjnego złamania V kręgu lędźwiowego, dwumiejscowego złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania kości miednicy po stronie lewej – kości biodrowej, kulszowej i łonowej, złamania kości przyśrodkowej stawu skokowego prawego. Obrażenia powyższe stanowiły ciężką chorobę długotrwałą. Po wypadku E. B. przebywał prawie miesiąc w szpitalu, gdzie wykonano mu niezbędne badania TK, KT, USG i RTG i wdrożono leczenie. Zastosowano gips, wyciąg i podano lekarstwa. Wypisano z zaleceniem noszenia kołnierza szyjnego z diademem i częścią piersiową na 3 miesiące, nie obciążania kończyny dolnej lewej przez 2 miesiące i kończyny prawej dolnej przez 3 tygodnie i stosowania leków. Po opuszczeniu szpitala pokrzywdzony był rehabilitowany w poradni rehabilitacyjnej, szpitalu i domu.

Do wypadku doszło w obszarze zabudowanym , na prostym odcinku drogi, w porze wieczorowej, kiedy panował już zmrok. Asfaltowa nawierzchnia jezdni była sucha, opadów atmosferycznych nie było. Zakres widoczności w kierunku ruchu samochodu B. zapewniał dostateczną możliwość obserwacji drogi w obrębie wyznaczonego przejścia dla pieszych. Znaki drogowe poprzedzające przejście dla pieszych i informujące o zbliżaniu się do oznakowanego przejścia przez jezdnię (A-16, D-6) oraz znak o graniczenie prędkości do 30 km/h (B-33) ustawione były prawidłowo i przy prawidłowej obserwacji przedpola jazdy były możliwe do zauważenia dla kierujących pojazdami.

Oskarżony był trzeźwy. Pokrzywdzony miał 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego k. 3,
- protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u pokrzywdzonego k. 4,
- opinia z przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu we krwi pokrzywdzonego k. 25, 26,
- protokół oględzin pojazdu oskarżonego k. 6-7,
- protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 9-10,
- materiał poglądowy i szkic k. 35-36,
- kserokopia dokumentacji lekarskiej E. B. k. 32-33, 94-96, 100-104, 193-197
- zdjęcia RTG pokrzywdzonego k. 138 a, 191 a,
- opinia zespołu biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny k. 163-189,
- zeznania świadków:

T. B. k. 110

E. M. k. 110-111,

E. B. k. 131-132,

Oskarżony P. S. ma 36 lat, jest kawalerem i na utrzymaniu nie ma nikogo , mieszka z matką i siostrą, z zawodu jest technikiem budowlanym, pracuje za granicą i osiąga wynagrodzenie w kwocie 5000 zł. Oskarżony był karany za czyn z art. 178 a § 1 kk.

Dowód:

- dane osobowe oskarżonego k. 17, 22, 79,
- karta karna oskarżonego k. 21,
- odpis wyroku k.44-45,

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podał, że jadąc nie patrzył na licznik i nie czuł prędkości, było ciemno, przed wiaduktem mijał się z busem, którego światła go lekko osłepiły, a jak przejechał wiadukt zobaczył znikąd dwie osoby, które były na przejściu dla pieszych, w połowie przejścia dla pieszych i od razu nacisnął hamulec. Utrzymał, że tam panował straszny półmrok. Przed sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, do przekroczenia prędkości i potrącenia człowieka. Utrzymał, że w ostatniej chwili zauważył pokrzywdzonego jak wyszedł z półmroku. Twierdził, że w tym miejscu jest bardzo dużo

wypadków, że miejsce to jest nieoświetlone. Utrzymywał, że nie widział znaku ograniczającego prędkość, ani przejście dla pieszych, Twierdził, że w miejscach, które zna, że są ograniczenia, to się do nich stosuje, a tam jechał pierwszy raz, nie spodziewał się, że tam są pasy.

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego k. 55, 79-80,

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, pozwala zdaniem sądu, na przypisanie oskarżonemu czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku.

Czyniąc ustalenia faktyczne w tym zakresie sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i świadka T. B. na okoliczność sposobu i toru ruchu pieszych. Ich zeznania były spójne, konsekwentne i szczerze. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał również, że pieszy przechodził na przejściu dla pieszych. Okoliczność powyższą potwierdził również świadek M.. Do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sąd włączył dowody w postaci protokołów oględzin miejsca zdarzenia oraz szkic na okoliczność utrwalenia i opisanego śladów, wyglądu miejsca zdarzenia oraz protokołów oględzin pojazdu oskarżonego na okoliczność jego uszkodzeń. Oględziny zostały przeprowadzone prawidłowo, tuż po wypadku, a w protokołach opisano pozostawione ślady oraz zwymiarowano jezdnię w okolicy miejsca zdarzenia. Na okoliczność ustalenia prędkości, z jaką jechał oskarżony i związku między prędkością, a potrąceniem sąd uwzględnił zespołową opinię biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny. Opinia ta znajduje wsparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a przede wszystkim uwzględnia położenie śladów wypadku. Opinia jest przekonująco uzasadniona. Z tych względów sąd podzielił jej wnioski końcowe i ustalenia, że oskarżony jechał z prędkością zbliżoną do 70 km/h, a gdyby jechał z prędkością 30 km/h zatrzymałby pojazd przed torem ruchu pieszego. Na okoliczność rodzaju, mechanizmu powstania, stopnia ciężkości obrażeń ciała pieszego sąd uwzględnił zespołową opinię wydaną z udziałem biegłego z zakresu medycyny sądowej. Opinia ta była pełna, uwzględniała całokształt dostępnej dokumentacji lekarskiej, w tym z dalszego leczenia i rehabilitacji pokrzywdzonego oraz jest należycie uzasadniona. Z tych względów sąd podzielił wnioski końcowe opinii i ustalenia, że pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci obrzęku i krwiaka w okolicy czołowej prawej oraz otarcia naskórka głowy, złamania II i VII kręgu szyjnego, złamania żebra I i VI po stronie prawej, urazu jamy brzusznej ze stłuczeniem śledziony oraz krwiakiem przestrzenie zaotrzewnowej w obrębie miednicy, kompresyjnego złamania V kręgu lędźwiowego, dwumiejscowego złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania kości miednicy po stronie lewej – kości biodrowej, kulszowej i łonowej, złamania kości przyśrodkowej stawu skokowego prawego stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu. Sąd nie podzielił opinii biegłego lekarza wydanej w postępowaniu przygotowawczym, ponieważ była niepełna, została opracowana tylko na podstawie karty informacyjnej leczenia szpitalnego, nie uwzględniała wyników badań RTG, USG i TK. Nie uwzględniała nadto dokumentacji lekarskiej, która została sporządzona już po opuszczeniu przez pokrzywdzonego szpitala.

W świetle analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 177 § 2 kk. Oskarżony umyślnie, a więc świadomie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przekroczył dopuszczalną prędkość o 40 km/h (jadąc z prędkością zbliżoną do 70 km/h przy jej ograniczeniu do 30 km/h) czym doprowadził do potrącenia pieszego przechodzącego przejściem dla pieszych. Przekroczenie prędkości nie było wynikiem błędnej oceny istniejącej sytuacji w ruchu, lecz wynikiem świadomej decyzji oskarżonego. Konsekwencją przekroczenia prędkości było potrącenie pokrzywdzonego i nieumyślne spowodowanie u niego obrażeń ciała stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu. Oskarżony musiał zdawać sobie sprawę z tego, iż na przejściu dla pieszych mogą pojawić się piesi, którzy będą przechodzić przez nie i że nie zauważy ich w wystarczająco wcześnie i nie zdąży wyhamować przy prędkości zbliżonej do 70 km/h jadąc porą nocną w warunkach ograniczonej widoczności. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że poza przekroczeniem prędkości nie obserwował należycie jezdni, utrzymywał, że nie widział znaku ograniczającego prędkość, znaku informującego o zbliżaniu się do przejścia dla pieszych. Oskarżony podał, że w ogóle

nie spodziewał się przejścia dla pieszych w tamtym miejscu. Takie zachowanie świadczy o rażąco naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony rażąco przekroczył dozwoloną prędkość zbliżając się przejścia dla pieszych, gdzie należy zachować szczególną ostrożność. Prędkość oskarżonego była prędkością niebezpieczną zważywszy, że widoczność była ograniczona-panował zmrok. Oskarżony mimo zmroku, ograniczonej widoczności tej prędkości nie zmniejszył. O znacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu świadczy również rodzaj i stopień ciężkości obrażeń ciała dla pokrzywdzonego.

Stopień winy oskarżonego również był znaczny, wyrażał się umyślnym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zdaniem sądu oskarżony nie do końca zrozumiał naganność swojego zachowania. Świadczą o tym jego wyjaśnienia, w których umniejszając swoją winę, część odpowiedzialności za zdarzenie przerzuca na nienależyte oświetlenie miejsca, gdzie było przejście dla pieszych, nie zamontowanie np. progów zwalniających, sygnalizacji świetlnej.

Mając na uwadze powyższe sąd uznał, że kara wymierzona oskarżonemu nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i jego winy i nie razi surowością. Te same okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary, legły też u podstaw wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W ocenie sądu sposób prowadzenia przez oskarżonego pojazdu na tyle zagrażał bezpieczeństwu w ruchu, że konieczne jest orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów przez oskarżonego na okres jednego roku, aby uzmysłowić mu jakie konsekwencje związane są z jazdą z nadmierną prędkością i nie obserwowaniem znaków drogowych w trakcie jazdy. Nie jest to pierwszy występek oskarżonego. Był on karany za czyn z art. 178 a § 1 kk. Przy wymiarze nawiązki sąd uwzględnił rodzaj i stopień ciężkości obrażeń pokrzywdzonego i rozmiar odniesionej krzywdy. Wiele miesięcy po wypadku pokrzywdzonym był rehabilitowany. Na co dzień potrzebuje pomocy innej osoby, jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Sąd również uwzględnił możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego. Oskarżony jest człowiekiem zdrowym, zdolnym do pracy, pracuje zarobkowo za granicą, nie ma nikogo na utrzymaniu. Z tych względów sąd uznał, że nawiązka w kwocie 5000 zł jest zadośćuczyni, chociażby w części, cierpieniu pokrzywdzonego i wychowawczo będzie oddziaływać na oskarżonego. Nadto sąd uznał za zasadne dla osiągnięcia celów wychowawczych nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody.

Pomimo dotychczasowej jednokrotnej karalności oskarżonego za występki z art. 178 a § 1 kk, sąd postanowił warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności uznając to za wystarczające dla osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych kary. Okres próby pozwoli na kontrole zachowania oskarżonego i sprawdzenie, czy przestrzega porządku prawnego i czy ze swego zachowania wyciągnął konsekwencje na przyszłość. W ocenie sądu w chwili obecnej nie jest konieczne odbywanie przez oskarżonego kary w warunkach izolacji więziennej.

Orzeczenie o obowiązku zwrotu prawa jazdy i kosztach sądowych oraz zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego sąd wydał na podstawie przepisów powołanych w pkt IV i VI wyroku.

Zarządzenie:

1. Odnotować w kontrolce,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu,
3. K. 14 dni.